

STOCKHOLMS KATOLSKA STIFT
DIOECESIS HOLMIENSIS

Herdabrev för fastetiden 2024

Kära systrar och bröder i Stockholms katolska stift!

”Oren! Oren!”, så skulle en spetälsk ropa enligt dagens första läsning ur Tredje Moseboken (jfr 13:45). Vi alla är drabbade av syndens spetälska och i desperat behov av rening och frälsning. Samtidigt har vi ofta svårt att se vårt eget personliga behov av Jesu frälsande och renande kärlek. Genom ursyndens påverkan har vi - som Jesus själv har antytt - lättare att se de andras orenhet. Flisan i den andres öga är alltid lättare att se än bjälken i det egna ögat (jfr Matt 7:3). Fastetiden är Guds generösa erbjudande till var och en av oss att årligen upptäcka vår egen bjälke, vår egen synd, vårt eget gränslösa behov av att bli renade och frälsta av Guds nåd. År efter år ger kyrkan oss denna underbara möjlighet att bli förnyade, så att vi kan ta emot påskens nya liv och nåd som kan förvandla oss. Att inse vårt behov av detta är en av de största nådebevis som Gud kan ge oss. Att förfasa sig över världens och de andras synder leder inte vidare. Den ödmjuka självinsikten i den egna svagheten och delaktigheten i världens bortvändhet från Gud får vi dela med helgonen. När ett helgon som Teresa av Avila helt uppriktigt kan säga om sig själv att hon är världens största synderska, tycker vi att det låter överdrivet. Ändå skulle vi alla behöva en större dos av syndamedvetande, så att vi ser vårt eget behov av Guds förlåtelse och nåd för att verkligen kunna öppna oss för vad Gud vill göra med oss. Vi får alla längta efter att den saligprisning som vi möter i Psaltaren skall bli oss förunnad: ”Salig är den vilkens överträdelse är förlåten” (Ps 32:1). Genom försoningens sakrament blir detta verklighet.

Gud låter sin sol gå upp över onda och goda. Gud älskar varje människa som han skapat till sin avbild. Hur till synes fördärvad och fastlåst i sin synd en människa än kan vara vill Gud rena och frälsa henne. Vi talar därför om Guds universella frälsningsvilja. Genom att sända sin enfödde Son till oss och låta honom offra sig på korset för vår frälsnings skull medan vi ännu var syndare har Faderns gränslösa kärlek till oss blivit uppenbar. Han låter sin godhet och välsignelse vila över oss

alla, ja, ständigt strömma ner över oss, oavsett vem vi är och vad vi har gjort. Det är denna skatt av frälsande, renande kärlek som kyrkan får förvalta och dela ut. Liksom Jesus har kommit för syndarna och deras omvändelse är kyrkan, hans mystiska kropp, det instrument han använder för att låta sin nåd och välsignelse komma över oss syndare och vår sårade värld. Ingen av oss kan göra sig förtjänt av allt detta. Det är bara nåd. ”Allt är nåd”, säger Thérèse av Jesusbarnet. Förr talade man om ”syndanöd” för att peka på vårt gränslösa behov av nåd. Nöd kan bli nåd. En liten bokstav kan förändra allt.

”Gör oss genom nåden sådana att du kan bo i oss”, så bad vi i dagens kollektbön. Vi får se på hela vårt liv som en förvandlingsprocess. Med oändligt tålamod ger Gud oss sin nåd och välsignelse för att vi skall bli mer och mer värdiga att vara hans boning. Genom dopet har han tagit ut detta i förskott, för då blev vi redan ett Andens heliga tempel där den treenige Guden bor i hela sin verklighet. Det är en av trons stora paradoxer. Gud har så stor tillit och kärlek till oss, att han redan från början ger oss denna värdighet som övergår allt vad vi kan föreställa oss i vår vildaste fantasi: att vi får vara en helig boning, ett tempel där Gud själv bor.

Gång på gång får kyrkan som den ömma och goda moder hon är påminna oss om vår kallelse till helighet. Liksom den spetälske i evangeliet får vi alla falla ner på knä och be: ”Vill du, så kan du göra mig ren” (Mark 1:40). Genom vår tro vet vi att det är Jesu största önskan att göra oss rena och heliga. Det gäller bara att ta emot hans nåd, följa hans bud och låta honom förvandla oss. Det låter lätt, men det kan kosta oss blod, svett och tårar. Synden släpper inte så lätt sitt grepp om oss. Hela kyrkans pastorala och moderliga omsorg om oss går ut på att förmedla Guds nåd och välsignelse till oss, så att vi kan ge den helige Ande fritt svängrum inom oss. Det är alltid en djupt personlig process. Vi kan aldrig omvända de andra, hur gärna vi än skulle vilja. Men med Guds nåd kan vi faktiskt omvända oss själva, steg för steg. Mer och mer kan den heliggörande nåden tränga in i våra mörka skrymslen och vrår och fördriva syndens dimmor, själviskhetens ingrodda smuts och bryta egenkärlekens tyranni. Mer och mer kan vi öppna oss för ljuset, det nya livets och påskens ljus. Mer och mer kan syndens mörker skingras och det onda fördrivas. Jesus uppmuntrar oss ständigt: ”Jag vill! Bli ren!” (Mark 1:41).

Under vår mödosamma pilgrimsvandring på helgelsens väg behöver vi ständigt Guds nåd, kyrkans välsignelse och moderliga hjälp och Jungfru Marias och helgonens förbön. Vi måste gång på gång ta vår tillflykt till Maria som vi vördar som ”syndarnas tillflykt”. Hon är den enda alltid rena och obefläckade, helt oberörd av synden. I henne får vi en aning om vad det innebär att vara helt fri från synd. Hon vill hjälpa oss och inspirera oss att ta emot Guds nåd och låta oss befrias från vår synd. Som kyrkans moder vill hon hjälpa oss alla i kyrkan att gå

helgelsens väg. Vi vet av smärtsam erfarenhet att alla kyrkans lemmar utom hon är syndare. Vi lider av att vår personliga synd fördunklar kyrkans skönhet och möjlighet att förmedla frälsningens budskap till vår av våld och krig plågade värld. Därför ber vi om Jungfru Marias förbön och stöd, så att vi genom ett heligt liv i Jesu efterföljelse kan hjälpa människor att öppna sig för hans nåd. Varje gång vi tar emot välsignelsen kan vi förnya vår överlåtelse till den treenige Guden som vill ge oss del av sin helighet. Därför ber jag för er och ger er alla min välsignelse för att hjälpa er att lämna allt vad synd heter bakom er och i glädje och tacksamhet följa Jesus, älska Jesus och prisas Jesus överallt och alltid.

Stockholm den 2 februari 2024

+Anders Arborelius ocd